

Arrest

nr. 252 233 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Kabul. U groeide op in de wijk Khair khana en bent daar tot uw vertrek uit Afghanistan blijven wonen. U maakte uw middelbare studies af in 2015 en studeerde daarna rechten aan een privé-universiteit. U bent ongehuwd en woonde bij uw ouders en twee zussen.

Om uw hogere studies te financieren ging u begin hamal 1395 (eind maart 2016) werken voor een televisiezender, TV Maraaf ("onderwijs") genaamd, die educatieve programma's brengt en afhangt van het Afghaanse ministerie van Onderwijs. Uw moeder werkt voor dit ministerie, zij kijkt toe op de toedeling van de boeken in de scholen. Dankzij haar kon u als fotograaf beginnen werken bij TV Maraaf. Er waren daar al voldoende professionele fotografen in dienst en dus was u daar vooral om te leren. In het anderhalf jaar dat u voor de zender actief was, mocht u wel op reportage naar twee of drie

scholen. Het kwam er op neer dat u een professionele fotograaf begeleidde naar een ceremonie in een school, en dan wat foto's maakte van de aanwezigen. Voor de rest was u van zaterdag tot donderdag op kantoor, presteerde u zelfs overuren, waarbij de fotografen u tips gaven over hoe u een goede foto kon maken, en zij tevens bemerkingen hadden bij de foto's die u al had ingeleverd. Verder wachtte u het moment af waarop een van de fotografen zou uitvallen en u zijn taak zou kunnen overnemen, wat uiteindelijk niet gebeurde. Voor uw werk en aanwezigheid kreeg u, afhankelijk van de gepresteerde overuren, maandelijks wel tussen de 5000 en de 6000 afghani betaald.

Toen u ergens in de zesde maand van 1396 (augustus – september 2017) op weg was naar uw werk, werd u plots aangesproken door uw neef R. (...).R. (...) bleek tot uw verrassing tot de Taliban te behoren en deed u een voorstel. Hij vroeg u een camera in ontvangst te nemen en deze in een school achter te laten. U heeft het over de jihad, het plegen van een aanslag. Gezien u als fotograaf van het ministerie toegang had tot scholen, leek u de geknipte kandidaat. U was met verstomming geslagen en zei niets. Toen u thuiskwam, bracht u uw moeder en vader op de hoogte van wat u had meegemaakt. Uw vader ging met u naar de politie, en samen met drie politiemensen zijn jullie naar het huis van uw neef gegaan. Die was er niet, waarna de politie dan maar zijn vader oppakte. Die werd naar het kantoor meegenomen voor ondervraging, maar weer vrijgelaten toen hij belofde zijn zoon aan de politie over te dragen.

In de dagen die volgden, werd u herhaaldelijk telefonisch bedreigd door uw neef. Hij was kwaad omwille van de arrestatie van zijn vader en zwoer dat u zou sterven. U meldde dit opnieuw aan uw vader, waarna jullie nogmaals naar de politie en vervolgens ook naar het huis van R. (...) gingen. De familie was volgens de omwonenden vertrokken, een winkelier gaf u een brief die door R. (...) voor u was achtergelaten. De politiecommandant in jullie gezelschap las de brief (blijkbaar een dreigbrief van de Taliban) en liet verstaan dat uw leven in gevaar was. U ging terug naar huis, om daags nadien Afghanistan per vliegtuig te verlaten richting Mashad, Iran. Van daaruit reisde u verder naar Turkije, waar u twee tot tweeëneenhalf jaar verbleef. Toen de Turkse autoriteiten u naar Afghanistan dreigden te repatriëren, nam u de beslissing verder te reizen naar Griekenland. Van daar bent u via Macedonië, Servië, Bosnië, Slovenië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België gekomen. Op 5 december 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan waar u de Taliban dient te vrezen. Vier dagen na uw vertrek uit het land is uw vader ontvoerd. Sindsdien is niets meer over hem vernomen. U bent ervan overtuigd dat de Taliban u, mocht u terugkeren, zullen vermoorden.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende stukken neer: documenten in verband met uw middelbaar onderwijs, bewijs dat u vijf semesters rechten studeerde aan een universiteit, een studentenkaart van die universiteit, een kopie van een document van Maraaf, een kopie van een badge van Maraaf, een certificaat waarin men stelt dat u voor Maraaf heeft gewerkt (en een vertaling ervan naar het Engels), een kopie van de dreigbrief van de Taliban, een aangifte van de ontvoering van uw vader en een kopie van een document van de Turkse autoriteiten. U gaf twee usb-sticks af die deze documenten in digitale vorm bevatten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier stelt het Commissariaat-generaal (CGVS) vast dat u noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen asielmotief, als zou u, die als fotograaf van een televisiezender toegang zou hebben gehad tot bepaalde locaties, door de Taliban zijn opgeroepen om een aanslag te plegen in een school in Kabul.

Ten eerste rijzen er ernstige twijfels bij uw zogenaamde werkzaamheden als fotograaf bij een televisiekanaal. Immers, behalve het feit dat uw moeder ambtenaar zou zijn bij het Ministerie van onderwijs (zij zou toezien op de verdeling van schoolboeken, CGVS, p.10), blijkt u niet over veel troeven te beschikken die uw rekrutering door deze zender ook maar enigszins aannemelijk zou kunnen maken. U zegt dat u inderdaad "niet zo professioneel" was (CGVS, p.9). U wou het werk doen "voor het geld" maar had voordien nooit enige ervaring als fotograaf opgedaan (CGVS, p.10) en nooit volgde u enige opleiding in die richting (CGVS, p.10). U kan het CGVS geen foto tonen die u ooit zou hebben gemaakt,

laat staat dat u in het bezit bent van een portfolio die indruk had kunnen maken op uw werkgever (CGVS, p.9). Ook al zou u dan de zoon van een ambtenaar zijn, het CGVS ziet niet in waarom het Ministerie iemand zou aanwerven (en betalen) die voorheen nooit veel belangstelling toonde voor fotografie.

Verder stelt het CGVS vast dat u veeleer bevreemdende verklaringen aflegt over de periode van tewerkstelling, de functie en de inhoud ervan. Zo is het merkwaardig dat u bij de DVZ nog zei dat uw problemen met de Taliban begonnen toen u ongeveer een jaar in dienst was (vragenlijst d.d. 7 juli 2020, 3.5). Heden geeft u aan in de eerste maand van 1395 het werk te hebben aangevat, en pas op het einde van de zesde maand van 1396 zou R. (...) u hebben aangesproken in verband met jihad (CGVS, p.14). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u (bij DVZ) gezegd heeft "ongeveer een jaar of anderhalf jaar" (CGVS, p.14). Het is merkwaardig dat u niet zeker lijkt van deze periode, en bijgevolg ook van de duur van uw tewerkstelling bij TV Maaraf. Voorts is het geheel onduidelijk wat u in dat anderhalf jaar zou hebben uitgericht. U zegt dat u fulltime op het werk was, van zaterdag tot donderdag. U zou zelfs geregeld overuren hebben gepresteerd (CGVS, p.11). U beaamt ook dat u dan veel tijd in uw werk investeerde (CGVS, p.11). Echter verbaast het dan dat u slechts enkele keren "op missie" zou zijn gegaan (CGVS, p.12), meer bepaald naar plechtigheden in scholen, waarbij u dan foto's nam "van personen die daar waren" (CGVS, p.13). Gevraagd van wie of wat u dan concreet foto's maakte, zegt u "Ik was er gewoon bij", of u antwoordt ontwijkend dat u niet alleen was, dat daar nog iemand was die ook een fototoestel had (CGVS, p.13). Dat zegt toch allemaal weinig over welke dan uw precieze taken waren. Bovendien vroeg het CGVS u wat een televisiezender dan kan aanvangen met dergelijke foto's, en bleek u daar niet eens een antwoord op te hebben: "alleen film is voor tv", "de foto's die ik trok, dat is voor mezelf, om te leren". Wat er dan gebeurde met de foto's van de professionele fotografen zegt u niet te weten (CGVS, p.13). Dergelijke vage verklaringen doen uw geloofwaardigheid geen goed. Uit uw relaas moet voorts blijken dat u de resterende tijd altijd op kantoor aanwezig was (CGVS, p.12), maar blijkt opnieuw dat u niet duidelijk maakt wat u daar dan deed. U was daar "niet officieel", u was "gewoon iemand die leert" (CGVS, p.13). "Gewoon, ze leerden me dan aan hoe ik foto's maakte, hoe ik die moest bewerken." (CGVS, p.12), zo verklaart u. Echter, als het CGVS u de vraag stelt met welke programma's of software u foto's leerde bewerken, wijzigt u uw relaas, en zegt u dat u daar niets over leerde, dat er andere personen waren die foto's bewerkten (CGVS, p.12). Verder gevraagd naar tips voor het maken van een goede foto, overtuigen uw verklaringen evenmin: u heeft het over afstand, over het gebruik van de flash tijdens de nacht, u adviseert ook een statief te gebruiken (CGVS, p.13). Dit zijn eerder algemene instructies die niet noodzakelijk wijzen op een langdurige vorming in de fotografie. Nochtans zouden de professionele fotografen u geregeld en dat gedurende anderhalf jaar feedback hebben gegeven over uw foto's: "ze zagen de foto's, ze zeiden, dit is een fout, daar moet je op letten" (CGVS, p.13). Dient evenwel te worden herhaald dat dit opnieuw weinig concreet is en dat u geen van de foto's die u zou hebben genomen heeft voorgelegd.

Samengevat rijzen er ernstige twijfels bij uw aanwerving door een televisiezender, legt u zeer vage verklaringen af over uw zogenaamde fotoreportages in de scholen, en is onduidelijk wat u anderhalf jaar zou hebben gedaan in de kantoren van deze zender.

Gezien er sterk wordt getwijfeld aan uw professionele activiteiten, rijzen er ook zeer ernstige twijfels bij de problemen die er het gevolg van zouden zijn geweest. Immers is het uw werk als fotograaf dat u, althans volgens de Taliban, toegang zou hebben verleend tot bepaalde doelwitten, zoals scholen.

Echter blijkt ook uit andere verklaringen dat aan deze poging tot rekrutering door uw neef R. (...) (en de Taliban) geen geloof kan worden gehecht. Ten eerste verbaast het hele gegeven an sich, als zou R. (...) hebben gemeend dat u akkoord zou gaan met zijn vraag om een aanslag tegen schoolgaande kinderen te plegen. U bevestigt het CGVS dat u zich absoluut niet kan vinden in het gedachtegoed van de Taliban, laat staan dat u zelf een band zou hebben met deze organisatie (CGVS, p.15). U komt bovendien uit een regeringsgetrouwe familie: uw moeder werkt voor het Ministerie van onderwijs, uw vader was toezichter aan de poort van een overheidsgebouw (CGVS, p.7), zelf zou u ook voor een overheidszender hebben gewerkt. "Ik wou geen kind van een moslim laten sterven." (CGVS, p.15), zo zegt u nog. Waarom R. (...) anders over u zou hebben gedacht, is dan ook geheel onduidelijk. Ook u heeft er het raden naar, u oppert dat het CGVS dat dan maar aan de Taliban moet vragen (CGVS, p.15), wat niet ernstig is, of dat dit nu eenmaal een voorstel van R. (...) was (CGVS, p.16), wat ook al geen nieuw licht op de zaak werpt.

Verder weet u maar weinig over R. (...), de persoon die u zou hebben opgeroepen een terreuraanslag te plegen. Nochtans gaat het over een neef, in tweede instantie, geconfronteerd met uw beperkte kennis over hem, heeft u het over "een stiefneef" (CGVS, p.16). Gevraagd wat R. (...) doet in het dagelijkse leven, antwoordt u dat niet te weten (CGVS, p.16). Of hij al langer actief was voor de Taliban, kan u ook al niet verduidelijken (CGVS, p.16). Evenmin heeft u enig idee of zijn vader, uw oom, ook iets met de Taliban te maken heeft (CGVS, p.17).

Verder maakt u niet duidelijk waarom de Taliban jonge slachtoffers zou willen maken in een school in Kabul. Zelf heeft u, tot recent een bewoner van de stad, geen voorbeelden van dergelijke aanslagen tegen scholen (CGVS, p.17). Ook het doel van uw missie is niet helder. Eerst zegt u dat u de indruk had dat het R. (...)’s bedoeling was dat u “een zelfmoordaanslag zou plegen” in een school (CGVS, p.14), even later klinkt dat toch anders en beweert u dat R. (...) u een camera zou geven, dat u die in een school moest achterlaten en vervolgens weggaan van die school (CGVS, p.16). Uw weinig consistente verklaringen ondermijnen het geloof in uw relaas verder. Zo stelt het CGVS verder ook vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de telefonische bedreigingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. Bij de DVZ beweerde u nog dat u al voor uw eerste bezoek aan de politie door R. (...) werd opgebeld. Na dit eerste bezoek zouden de telefonische dreigementen hebben aangehouden (vragenlijst d.d. 7 juli 2020, 3.5). Tijdens uw vrij relaas bij het CGVS zegt u het anders: pas na het eerste bezoek aan de politie, en nadat jullie samen naar het huis van R. (...) waren gegaan, werd u telefonisch bedreigd (CGVS, p.14). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u zoiets te hebben gezegd bij de DVZ, terwijl het gehoorverslag van de DVZ geen ruimte voor interpretatie laat. U ondertekende dat verslag trouwens voor akkoord. Bovendien zegt u vervolgens toch dat R. (...) u al opbelde alvorens u een eerste keer naar de politie stapte, om daar al onmiddellijk op terug te komen als u beweert dat u pas na de arrestatie en de vrijlating van de vader van R. (...) voor het eerst met telefonische bedreigingen te maken kreeg (CGVS, p.19). Dat u het zelf allemaal niet goed meer lijkt te weten, moge duidelijk zijn. Gevraagd hoeveel dreig telefoons u zo kreeg, overtuigt uw antwoord overigens allerm minst: u meent dat het er “twee, drie of vier” waren (CGVS, p.19), wat weinig precies is. Dergelijk vaag en bijwijlen tegenstrijdig relaas bevestigt de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig interesse toont in het onderzoek dat de politie van Kabul zou hebben gevoerd naar uw neef R. (...) en naar de zogezegde ontvoering van uw vader. De politie zou de dreigbrief van de Taliban in beslag hebben genomen, waarbij men u zou hebben verzekerd dat ze de zaak verder zou worden onderzocht. Men zou de brief gebruiken als bewijs tegen uw neef, men sprak ook over de arrestatie van uw neef (CGVS, p.14). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u nadien nooit meer contact met de politie heeft opgenomen. U informeerde niet naar een stand van zaken, uit uw relaas blijkt niet dat u in de jaren die volgden ooit naar een stand van zaken vroeg. Wat betreft de zogezegde ontvoering van uw vader, kort na uw eigen vertrek uit Afghanistan, lijkt dergelijke desinteresse in een eventueel onderzoek van de politie nog onwaarschijnlijker. Zelf ondernam u niets om deze verdwijningszaak op te volgen (CGVS, p.5), u denkt dat de familie van uw moeder dit wel opvolgt, maar daar heeft u dan weer geen informatie over (CGVS, p.5). U argumenteert dat het telefoon- en internetverkeer met uw thuisland soms moeizaam verloopt, wat niet overtuigt. Immers kan bezwaarlijk worden gesteld dat uw familie in een geïsoleerde regio verblijft. Nogmaals gevraagd wat uw familie dan heeft ondernomen om uw vader terug te vinden, zegt u dat uw moeder aangifte ging doen van de verdwijning, dat uw moeder en oom “alleen dat” gedaan hebben (CGVS, p.5). Het is niet geloofwaardig dat u en uw familie geen pogingen zouden hebben ondernomen om meer aandacht te vragen voor deze ontvoeringszaak.

Bovendien stelt het CGVS samen met u vast dat u van de ontvoering van uw vader geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de DVZ (CGVS, p.6, 7), wat er eveneens lijkt op te wijzen dat van dergelijk incident geen sprake is. Immers ziet het CGVS niet in waarom u dergelijke belangrijk element niet ter sprake zou brengen. Nochtans wist u al in Turkije van zijn verdwijning (CGVS p. 5).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te

voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het

duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De documenten in verband met uw scholing (middelbaar onderwijs en universiteit) bevestigen uw identiteit, herkomst uit Kabul en scholingsniveau, elementen die hier niet ter discussie staan. De documenten die door de televisiezender Maraaf zouden zijn uitgereikt en die uw tewerkstelling dienen te bevestigen (een papieren toegangsbewijs, een kopie van een badge, een certificaat, een vertaling van dit certificaat naar het Engels), kunnen uw activiteiten voor deze zender slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst (kunnen) worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Dezelfde opmerkingen gelden voor de kopie van de aangifte van de ontvoering van uw vader en de kopie van de dreigbrief van de Taliban. De vaststelling dat u niet eens weet welke de inhoud is van deze brief, wat de Taliban u zouden verwijten, of wie de brief zou hebben geschreven (CGVS, p.17), is veelzeggend. Wat tot slot betreft het document van de Turkse autoriteiten in verband met een geplande repatriëring, stelt het CGVS vast dat dit geen verband houdt met uw asielmotieven, waardoor ook dit stuk uw geloofwaardigheid niet kan herstellen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 28 september 2020. Op 5 oktober 2020 heeft u via uw advocaat een antwoord aan het CGVS bezorgd. U wijst daarin op iets wat verkeerd zou zijn genoteerd door het CGVS (u zou in 1395 zijn beginnen werken, niet studeren). Echter heeft dit geen invloed op bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker leidt een eerste middel af uit de schending van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij herhaalt in dit kader de aangevoerde feiten en vrees en toetst zijn problemen en zijn situatie aan de criteria bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Tevens stelt hij:

“Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti-regering strijdende groepen, waaronder de Taliban, waarbij in Kabul.

Omdat hij weigerde om zich bij de taliban aansluiten, word verzoeker als ondersteuner van de regering beschouwt (door de taliban).

Hieromtrent benadrukt het UNCHR document « UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan » dat alle strijdende groepen, waaronder de Taliban

(...)

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent bedreigingen die hij van de Taliban kreeg, omdat hij bij de overheden werkte. Hij was dus in groot gevaar in Afghanistan gedood of gefolterd te worden.

Dezelfde UNHCR rapport stelt dat

(...)

De verklaringen van verzoeker over de bedreigingen van de Taliban tegen hem omwille van zijn werk, en het gevaar die hij nu in Afghanistan loopt om doden te worden komen dus overeen met de hierboven objectieve beschikbare informatie.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Bovendien kan verzoeker geen verdediging verkrijgen van zijn eigen overheden, die zeer gering controle hebben over de regio.

Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker.

In casu is er niet betwist dat verzoeker uit Kabul afkomstig is.

Objectieve bronnen hier toegevoegd bevestigen dat de controle van de regering zeer gering is in deze regio, en dat de Taliban een zeer geopend aanwezigheid hebben in verschillende gebieden van de regio:

(...)

Bovendien kan de overheid de burgers niet beschermen, niet alleen vanwege de veiligheidssituatie, maar ook vanwege de endemische corruptie:

(...)

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin en van zijn godsdienst.

Verwerende partij heeft haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd. In de tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor het overige, heeft de verzoeker verschillende documenten ingediend die zijn relaas bewijzen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat

(...)

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader doet hij gelden:

“Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen een of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Geneve en de ingeroepen vrezen van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

(...)

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 §1 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien, behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

Ten eerste, was verzoeker op onregelmatige wijze aangeworven door de Taliban een aanslag op een school te doen. Zijn weigering rechtvaardigde zijn onmiddellijke doodstraf door de Taliban rechtbank omdat de taliban effectief veel macht heeft in Kabul :

(...)

Verzoekende partij zal later op de tekortkomingen in de motivering met betrekking tot de twijfels over het beroep van de verzoeker en over de bedreiging van de Taliban van de verzoeker terugkomen.

Ten tweede, is de verzoeker afkomstig uit Kabul waar hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing als hij daar terug zal gaan.

De verwerende partij betwist niet de Afghaanse nationaliteit van de verzoeker, en dat hij afkomst is van Kabul, noch dat de verzoeker daar geboren is en dat het zijn woonplaats was.

Met betrekking tot de algemene omstandigheden in de stad Kabul blijkt uit de verschillende recente rapporten dat de situatie in Kabul bijzonder onstabiel blijft, en dat de situatie meer onveilig geworden is :

(...)

Over de situatie in Afghanistan heeft de VN-Veiligheidsraad in september 2019 :

(...)

Verzoeker geeft voorts een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 2 en 3 van het EVRM en rechtspraak dienaangaande. Verder geeft hij aan:

“In casu, loopt de verzoeker een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in Afghanistan. Inderdaad, is de situatie in Kabul zeer onveilig, zoals het in de verschillende objectieve bronnen vastgesteld (zie ook hierboven), op zo'n manier dat de UNHCR er aandringt om geen mensen terug te sturen naar Kabul. In het rapport van de UNHCR over Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) wordt opgemerkt dat :

(...)

Bovendien en meer recent heeft de ECRE uitgelegd dat :

(...)

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Ten derde, loopt de verzoeker het gevaar voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker geeft in dit kader enkele algemene, theoretische beschouwingen en stelt:

“Het CGVS moet dus nagaan of de terugkeer van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van een of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu, loopt de verzoeker zulke risico.

Eerst, moet het in dit verband moet opgemerkt worden dat verwerende partij zijn beslissing op twee documenten baseert: COI Focus, Afghanistan: security situation in Kabul City (april 2020) en EASO COI : Afghanistan Security situation (juni 2019).

Met betrekking tot dit laatste document merken wij echter op dat er in september 2020, anderhalve maand voor het bestreden besluit, een geactualiseerd verslag is gepubliceerd : EASO - European Asylum Support Office: Afghanistan - Security situation, September 2020 https://www.ecoi.net/en/file/local/2038213/2020_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio.pdf (zie stuk 4).

Daarmee maakt verwerende partij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Afghanistan.

Inderdaad, zijn er in het in de nieuwe EASO verdrag meldingen van een verslechterende van de situatie in Kabul :

(...)

Bovendien hebben de Taliban hun aanvallen in juni 2020 opnieuw opgevoerd:

(...)

Het aantal slachtoffers is ook toegenomen in Kabul:

(...)

In dit verband, vermeld Amnesty internationaal in januari 2020 :

(...)

Vanwege het strategische karakter van Kabul voor de verschillende gelovigen, ondervinden de regio's rond Kabul ook een toename van de onveiligheid en het geweld:

(...)

Deze gevaarlijke veiligheidssituatie haalde onlangs opnieuw krantenkoppen, met een aanval op de Kabul Universiteit begin of November:

(...)

Dan, maken deze bij gewerkte informaties over Kabul het mogelijk het conflict in Afghanistan te kwalificeren als internationaal of binnenlands gewapend conflict en te concluderen dat de verzoeker het gevaar loopt voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van dit conflict.

Dit komt ook tot uiting in de nota van Nansen over de terugkeer naar Kabul:

(...)

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reeel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet en dat de verzoeker alle voorwaarden voldoet voor een subsidiaire bescherming te krijgen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.2. Verzoeker leidt een tweede middel af uit de schending van: "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker betoogt:

"Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

(...)

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen."

Vervolgens geeft hij een aantal algemene, theoretische beschouwingen omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Betreffende zijn tewerkstelling bij een televisiezender, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Om te beginnen, is het belangrijk te uitleggen dat de verzoeker geen officiële fotograaf was op het televisiekanaal maar dat hij daar een job/stage gevonden heeft door de relatie die zijn moeder heeft (zie ook hieronder over het verschijnsel van cliëntisme).

Dit heeft hij probeert op meerdere keren te verduidelijken aan de protection officer tijdens het persoonlijke onderhoud:

(...)

Volgens ons moet hiermee rekening worden gehouden bij de analyse van de bestreden beslissing, die in het algemeen een zeer strenge beoordeling van de werkzaamheden van de verzoeker hanteert in schending van artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980.

(...)

We stellen dat verwerende partij niet rekening gehouden met alle relevante elementen om deze afsluiting te maken.

Een - zoals hierboven vermeld, heeft de verzoeker alleen een soort van betaalde stage/ freelance op een televisiekanaal gedaan (PO, blz.9). Hij was dus geen professionele wat de aan werkingsvoorwaarden ongetwijfeld verlicht.

Twee - de verzoeker is aan deze job/stage gekomen door zijn moeder die, zoals de verwerende partij stelt, ambtenaar is bij het Ministerie van onderwijs (bestreden beslissing, blz.2). Het fenomeen van cliëntisme zeer verbreid is in Afghanistan :

(...)

Het is dus mogelijk dat verzoeker een werk op een televisiekanaal gemakkelijk gekregen heeft.

Drie - de verzoeker was een student op de universiteit en heeft tijdens zijn rechtenstudies deze stage gedaan (PO, blz. 9). Hij heeft voor deze job niet veel geld gekregen (PO, blz.11):

(...)

Ter vergelijking, het gemiddelde salaris in Kabul is ongeveer 25.000 AFN:

(...)

De beoordeling van verwerende partij dat ze "niet ziet waarom het ministerie iemand zou aanwerven die voorheen nooit veel belangstelling voor fotografie" is niet draagkrachtig.

Integendeel is het geloofwaardig in Afghanistan waar clientisme zeer verbreid is, dat de verzoeker toegang heeft tot een stage/interim job zonder verantwoordelijkheid en ondanks zijn gebrek aan belangstelling voor fotografie, des ter mee dat de verzoeker niet veel verdiende."

Met betrekking tot de periode van zijn tewerkstelling en (de inhoud van) zijn functie, voert verzoeker aan:

"Ten eerste stelt verzoeker dat hij well een jaar en een half gewerkt heeft.

In dit verband lijkt het absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze hoorzittingen in de DVZ plaatsvinden en om flexibiliteit van de verzoeker en van uw Raad te garanderen.

Inderdaad, de gehooromstandigheden zijn heel vaak moeilijk (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun aanvraag beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze terugleest.

Bovendien melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (voorbeeld van benamingen om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door een raadsman tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop de hoorzitting werd gehouden te controleren.

Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, blijven wij ons afvragen of de SALDUZ-jurisprudentie van het EHRM, toegepast in correctionele zaken en het opleggen van de aanwezigheid van een advocaat bij elke hoorzitting, moet worden toegepast op hoorzittingen in de "DVZ", zodra deze verklaringen in de rest van de procedure tegen de kandidaat-vluchteling zijn.

Het lijkt ons dat zodra de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, verklaringen die in de DVZ worden afgelegd, zonder de aanwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en zonder de mogelijkheid van voorafgaand contact, niet op geldige wijze kunnen worden tegengeworpen aan de kandidaat-vluchteling, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Maar ook al zou dit beginsel in deze zaak niet kunnen worden toegepast, en nog meer, dan nog zouden de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en zouden ze niet systematisch moeten kunnen argumenteren op basis van het ene of het andere verzuim.

Ten tweede, stelt verwerende partij dat het verbaasden is dat verzoeker slechts enkele keren op missie is gegaan (bestreden beslissing, blz.2). Toch, stelt verzoeker dat hij alleen een stagiair was, en dat hij niet veel verantwoordelijkheid had. We verwijzen naar wat hierboven is aangegeven over de natuur van het werk van de verzoeker.

Ten derde, stelt verwerende partij dat de vage verklaringen van de zijn functie zijn geloofwaardigheid niet goed doen (bestreden beslissing blz.2).

Verzoeker verklaart echter dat hij een functie zonder verantwoordelijkheden had. De kern van zijn functie was het verwerven van competentie en als iemand afwezig was moeste hij ingrijpen (PO, blz. 10,12). Hij heeft dus uitgelegd dat hij soms naar missie ging op scholen, en de rest van de tijd heeft observeert hoe het werk binnen het televisiekanaal verliep."

Aangaande de poging tot rekrutering door de taliban, stelt verzoeker:

"Enerzijds, blijkt uit objectieve bronnen dat rekrutering door de Taliban vaak via een familielid plaatsvindt:

(...)

Anderzijds maakt het profiel van verzoeker, zoals dat door verweerder is weergegeven, hem juist tot een aanwinst voor de Taliban. Vanwege zijn profiel zou niemand verwachten dat hij zich bij de Taliban zou aansluiten.

Deze grief is ongegrond. De bestreden beslissing moet minstens worden geannuleerd voor bijkomend onderzoek op dit punt."

Omtrent de aan hem verweten onwetendheid over zijn neef R., verklaart verzoeker:

"Indien de verklaringen van verzoeker op dit punt echter niet van dien aard zijn dat zij verweerster kunnen overtuigen, is het aan de protection officer om hem verder te ondervragen.

Uit het Handvest van het persoonlijk onderhoud van de CGVS blijkt het inderdaad dat :

(...)

Het lijkt ons dan ook dat wanneer de protection officer geconfronteerd wordt met een kandidaat die moeite heeft om nauwkeurige verklaringen af te leggen, moet hij of zij alles doen om op een andere manier zoveel mogelijk informatie van die kandidaat te verkrijgen.

Als de protection officer meer informatie over de neef R. (...) zou willen hebben, moest hij het onderwijs verder brengen.

Deze grief is ongegrond."

Inzake het oogmerk van de taliban, voert verzoeker verder aan:

"Dit punt lijkt echter niet zo ongehoord, zoals de recente gebeurtenissen aangeven. Ter herinnering, begin november was er een grootte aanslag op de universiteit van Kabul :

(...)

De beoordeling van de CGVS dat een aanval op een school onwaarschijnlijk is, is niet daadkrachtig en is gebaseerd op een subjectieve beoordeling.

(...)

Verzoeker stelt dat als R. (...) over de missie gesproken heeft, had hij de indruk dat het een zelfmoordaanslag zal zijn, maar daarna heeft hij begrepen dat het effectief iets te doen had met een bom in de school en dat hij een camera in de school moest achterlaten (PO, blz. 14).

Aangezien verzoeker weigerde, werd hij echter niet op de hoogte gebracht van alle elementen van de missie. De beoordeling van de CGVS is te streng."

Betreffende het aan hem verweten gebrek aan interesse in het onderzoek vanwege de politie van Kabul en de ontvoering van zijn vader, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Verzoeker stelt dat dit te wijten is aan het feit dat hij de politie niet vertrouwt en dat hij er niet zeker van kon zijn dat ze niet voor de Taliban werkten.

Het gebrek aan vertrouwen van het publiek in de politie is met name te wijten aan de endemische corruptie.

Inderdaad, Usdos meldt dat :

(...)

Op deze reden, is de motivering van verwerende partij niet draagkrachtig."

Verzoeker geeft verder nog een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en concludeert:

"Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie zowel over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als ondersteuner van de overheden.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De verzoeker moet een bescherming krijgen.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris-generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris-generaal zijn onvoldoende en allesbehalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5 van de vreemdelinge wet.

We volharden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Verslag UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 Augustus 2018, p. 39, (...)

4. Verslag EASO - European Asylum Support Office: Afghanistan - Security situation, September 2020; (...) blz.60, 56-58, 163, 167, 166-167;

5. Verslag UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul, December 2019, (...)

6. Verslag USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2019 - Afghanistan, 11 March 2020 (...)

7. Assemblee generale Conseil de securite, La situation en Afghanistan et ses consequences pour la paix et la securite internationale, A/74/348-S/2019/703

8. Artikel NEWS UN, En Afghanistan, les pourparlers de paix n'ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles (ONU) , 27 October 2020, (...)

9. ECRE, Joint Statement: Afghanistan is Not Safe: the Joint Way Forward Means Two Steps Back, 15 september 2020, (...)

10. Amnesty International, Retrospective 2019 - Afghanistan. Les civils continuent de payer le prix du conflit, 30 januari 2020, (...)

11. Artikel Le Point International, A l'universite de Kaboul, les jihadistes ont froidement abattu les etudiants "un a un", 04 November 2020, (...)

12. Artikel Task and purpose. The vicious attack on Kabul University shows that Afghanistan is still convulsing with violence, 3 november 2020, (...)

13. Verslag Nansen, note Alternative de fuite interne en Afghanistan : Kaboul, Jalalabad, 9 november 2020, (...)

14. Rapport EASO, Afghanistan Indicateurs socio-economiques des Focus sur Kaboul, Mazar-e Charif et Herat Rapport d'information sur les pays d'origine, april 2019, p.31

15. Verslag EASO, Rapport d'informations sur les pays d'origine Afghanistan: strategies des talibans — recrutement, juli 2012, p. 44 ;

16. Artikel NOS Nieuws, Aanslag op Universiteit van Kabul, zeker negentien doden, 2 november 2020, (...).”

2.5. Verzoeker brengt middels een document dat hij aanduidt als “aanvullende nota” op 8 maart 2021 “een kopie van zijn Taskara kaart” bij en legt op dezelfde wijze een psychologisch attest van 8 maart 2021 ter terechtzitting neer.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker staat of onderbouwt de nochtans ernstige aantijging dat het CGVS zijn zaak niet objectief zou hebben behandeld verder niet. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.4. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen voorts inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat artikel 6 EVRM en zijn recht op een eerlijk proces geschonden zouden zijn doordat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat hem indertijd het recht op een advocaat zou zijn ontnomen en om te stellen dat met zijn verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst daarom geen rekening zou mogen worden gehouden.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe of waarom de rechtspraak *Salduz* van het EHRM in deze, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, van toepassing zou (kunnen) zijn, wordt door verzoeker, mede gelet op het voorgaande, verder niet op dienstige wijze uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

Verzoeker kan voorts in het geheel niet worden gevolgd waar hij in dit kader nog een aantal andere kritieken spuit op het verloop van het gehoor bij de DVZ. Waar hij boudweg poneert dat de gehooromstandigheden daar vaak moeilijk zouden zijn (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen), dat verzoekers om internationale bescherming er onder druk zouden worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten en dat verzoekers om internationale bescherming er soms zouden worden verplicht om hun verklaringen en de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan hen wordt voorgelezen, dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het uiten van deze algemeen geformuleerde en ongefundeerde beweringen, zonder deze ook maar enigszins te staven of te onderbouwen. Verzoeker toont verder niet concreet aan dat of in welke mate de in deze beweringen aangehaalde elementen *in casu* en in zijner hoofde van toepassing zouden zijn (geweest); laat staan dat hij zou aannemelijk maken of aantonen dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van zijn verklaringen en de ingevulde vragenlijst bij de DVZ. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de

stukken van het dossier blijkt in dit kader bovendien genoegzaam dat verzoekers verklaringen en de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ weldegelijk aan verzoeker werden voorgelezen, waarna hij deze uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien blijkt dat verzoeker bij de DVZ weldegelijk de kans kreeg om zijn relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Tevens werd hem aan het einde de kans geboden om nog opmerkingen toe te voegen. Dat hem aldaar verhinderd zou zijn geweest om bepaalde zaken uiteen te zetten, kan aldus niet worden gevolgd. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij de DVZ daarnaast duidelijk aangaf dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde problemen, geen andere problemen had gekend (met zijn autoriteiten, zijn medeburgers of van andere aard) (administratief dossier, verklaring DVZ; vragenlijst, nr.3.5.-3.8.). Daarenboven maakte verzoeker, die bovendien een kopie van de vragenlijst ontving bij de DVZ, er bij het CGVS nergens melding van dat hij bij de DVZ – al dan niet ten gevolge van de voormelde omstandigheden en elementen – verhinderd zou zijn geweest om zijn relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten, gaf hij bij het CGVS integendeel eenduidig aan geen opmerkingen te hebben bij het eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ en stelde hij bij het CGVS duidelijk dat hij bij de DVZ alle redenen voor zijn verzoek kort kon uiteenzetten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). Ook verzoekers advocaat formuleerde bij het CGVS nergens enige opmerking omtrent het voorgaande (*ibid.*, p.19).

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, die hem middels zijn neef R. en met het oogmerk om een aanslag te plegen zouden hebben trachten te overhalen om een camera in ontvangst te nemen en in een school achter te laten.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ten eerste rijzen er ernstige twijfels bij uw zogenaamde werkzaamheden als fotograaf bij een televisiekanaal. Immers, behalve het feit dat uw moeder ambtenaar zou zijn bij het Ministerie van onderwijs (zij zou toezien op de verdeling van schoolboeken, CGVS, p.10), blijkt u niet over veel troeven te beschikken die uw rekrutering door deze zender ook maar enigszins aannemelijk zou kunnen maken. U zegt dat u inderdaad “niet zo professioneel” was (CGVS, p.9). U wou het werk doen “voor het geld” maar had voordien nooit enige ervaring als fotograaf opgedaan (CGVS, p.10) en nooit volgde u enige opleiding in die richting (CGVS, p.10). U kan het CGVS geen foto tonen die u ooit zou hebben gemaakt, laat staat dat u in het bezit bent van een portfolio die indruk had kunnen maken op uw werkgever (CGVS, p.9). Ook al zou u dan de zoon van een ambtenaar zijn, het CGVS ziet niet in waarom het

Ministerie iemand zou aanwerven (en betalen) die voorheen nooit veel belangstelling toonde voor fotografie.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de voormelde passages in de notities van het persoonlijk onderhoud en de verklaringen die hij zelf citeert in het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat hij niet de minste affiniteit had met het nemen en het bewerken van foto's. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat men hem als fotograaf zou hebben gerekruteerd bij een televisiezender. Dat zijn moeder ambtenaar was en dat cliëntisme in Afghanistan wijdverbreid is, doet hieraan geenszins afbreuk. Waar aangenomen kan worden dat zulks het bekomen van bepaalde functies in overheidsdienst in hoofde van verzoeker kon vergemakkelijken, verklaart dit immers niet waarom ervoor zou zijn geopteerd om verzoeker in te zetten in een job en functie waarmee hij niet de minste affiniteit vertoonde en waarvoor hij in het geheel niet geschikt was. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker, zoals blijkt uit zijn verklaringen, hooggeschoold was, rechten studeerde aan de universiteit en bijgevolg op nuttigere posities kon worden ingezet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder stelt het CGVS vast dat u veeleer bevreemdende verklaringen aflegt over de periode van tewerkstelling, de functie en de inhoud ervan. Zo is het merkwaardig dat u bij de DVZ nog zei dat uw problemen met de Taliban begonnen toen u ongeveer een jaar in dienst was (vragenlijst d.d. 7 juli 2020, 3.5). Heden geeft u aan in de eerste maand van 1395 het werk te hebben aangevat, en pas op het einde van de zesde maand van 1396 zou R. (...) u hebben aangesproken in verband met jihad (CGVS, p.14). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u (bij DVZ) gezegd heeft “ongeveer een jaar of anderhalf jaar” (CGVS, p.14). Het is merkwaardig dat u niet zeker lijkt van deze periode, en bijgevolg ook van de duur van uw tewerkstelling bij TV Maaraf.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling en bevestiging van zijn uiteindelijke verklaring dat hij wel anderhalf jaar heeft gewerkt voor de zender, doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. Bij de DVZ gaf verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij bij het CGVS liet uitschijnen, in duidelijke bewoordingen aan: *“1 jaar nadat ik op mijn werk begon bij Maraf TV werd ik door mijn neef aangesproken”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake het gehoor bij de DVZ, kan niet worden ingezien waarom verzoeker, indien hij werkelijk anderhalf jaar zou hebben gewerkt voor de voormelde zender en na anderhalf jaar zou zijn aangesproken, bij de DVZ aangaf dat hij reeds na een jaar werd aangesproken. Dat verzoeker aldus niet zeker leek van de periode en duur van zijn tewerkstelling, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts is het geheel onduidelijk wat u in dat anderhalf jaar zou hebben uitgericht. U zegt dat u fulltime op het werk was, van zaterdag tot donderdag. U zou zelfs geregeld overuren hebben gepresteerd (CGVS, p.11). U beaamt ook dat u dan veel tijd in uw werk investeerde (CGVS, p.11). Echter verbaast het dan dat u slechts enkele keren “op missie” zou zijn gegaan (CGVS, p.12), meer bepaald naar plechtigheden in scholen, waarbij u dan foto's nam “van personen die daar waren” (CGVS, p.13). Gevraagd van wie of wat u dan concreet foto's maakte, zegt u “Ik was er gewoon bij”, of u antwoordt ontwijkend dat u niet alleen was, dat daar nog iemand was die ook een fototoestel had (CGVS, p.13). Dat zegt toch allemaal weinig over welke dan uw precieze taken waren. Bovendien vroeg het CGVS u wat een televisiezender dan kan aanvangen met dergelijke foto's, en bleek u daar niet eens een antwoord op te hebben: “alleen film is voor tv”, “de foto's die ik trok, dat is voor mezelf, om te leren”. Wat er dan gebeurde met de foto's van de professionele fotografen zegt u niet te weten (CGVS, p.13). Dergelijke vage verklaringen doen uw geloofwaardigheid geen goed. Uit uw relaas moet voorts blijken dat u de resterende tijd altijd op kantoor aanwezig was (CGVS, p.12), maar blijkt opnieuw dat u niet duidelijk maakt wat u daar dan deed. U was daar “niet officieel”, u was “gewoon iemand die leert” (CGVS, p.13). “Gewoon, ze leerden me dan aan hoe ik foto's maakte, hoe ik die moest bewerken.” (CGVS, p.12), zo verklaart u. Echter, als het CGVS u de vraag stelt met welke programma's of software u foto's leerde bewerken, wijzigt u uw relaas, en zegt u dat u daar niets over leerde, dat er andere personen waren die foto's bewerkten (CGVS, p.12). Verder gevraagd naar tips voor het maken van een goede foto, overtuigen uw verklaringen evenmin: u heeft het over afstand, over het gebruik van de flash tijdens de nacht, u adviseert ook een statief te gebruiken (CGVS, p.13). Dit zijn eerder algemene instructies die niet noodzakelijk wijzen op een langdurige vorming in de fotografie. Nochtans zouden de professionele fotografen u geregeld en dat gedurende anderhalf jaar feedback hebben gegeven over uw foto's: “ze zagen de foto's, ze zeiden, dit is een fout, daar moet je op letten” (CGVS, p.13). Dient evenwel te worden herhaald dat dit opnieuw weinig concreet is en dat u geen van de foto's die u zou hebben genomen heeft voorgelegd.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat hij, wanneer hij werd ondervraagd over zijn bezigheden en takenpakket bij de televisiezender, in het geheel niet bij machte bleek om hierover op een spontane, doorleefde, nauwkeurige, duidelijke en geloofwaardige wijze te verhalen. Zo hij werkelijk anderhalf jaar op deze zender zou hebben gewerkt, dit bovendien voltijds zou hebben gedaan van zaterdag tot donderdag, zelfs overuren zou hebben gepresteerd en veel tijd zou hebben geïnvesteerd in zijn werk, zo hij werkelijk deelnam aan een aantal 'missies' en zo hij de resterende tijd op het kantoor van de zender zou hebben gewerkt, mochten van verzoeker nochtans weldegelijk (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht. Dat hij op dit vlak kennelijk in gebreke bleef, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn vermeende tewerkstelling bij de televisiezender.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

"Samengevat rijzen er ernstige twijfels bij uw aanwerving door een televisiezender, legt u zeer vage verklaringen af over uw zogenaamde fotoreportages in de scholen, en is onduidelijk wat u anderhalf jaar zou hebben gedaan in de kantoren van deze zender.

Gezien er sterk wordt getwijfeld aan uw professionele activiteiten, rijzen er ook zeer ernstige twijfels bij de problemen die er het gevolg van zouden zijn geweest. Immers is het uw werk als fotograaf dat u, althans volgens de Taliban, toegang zou hebben verleend tot bepaalde doelwitten, zoals scholen."

Met betrekking tot de beweerde poging tot rekrutering van verzoeker door de taliban, wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd als volgt:

"Echter blijkt ook uit andere verklaringen dat aan deze poging tot rekrutering door uw neef R. (...) (en de Taliban) geen geloof kan worden gehecht. Ten eerste verbaast het hele gegeven an sich, als zou R. (...) hebben gemeend dat u akkoord zou gaan met zijn vraag om een aanslag tegen schoolgaande kinderen te plegen. U bevestigt het CGVS dat u zich absoluut niet kan vinden in het gedachtegoed van de Taliban, laat staan dat u zelf een band zou hebben met deze organisatie (CGVS, p.15). U komt bovendien uit een regeringsgetrouwe familie: uw moeder werkt voor het Ministerie van onderwijs, uw vader was toezichter aan de poort van een overheidsgebouw (CGVS, p.7), zelf zou u ook voor een overheidszender hebben gewerkt. "Ik wou geen kind van een moslim laten sterven." (CGVS, p.15), zo zegt u nog. Waarom R. (...) anders over u zou hebben gedacht, is dan ook geheel onduidelijk. Ook u heeft er het raden naar, u oppert dat het CGVS dat dan maar aan de Taliban moet vragen (CGVS, p.15), wat niet ernstig is, of dat dit nu eenmaal een voorstel van R. (...) was (CGVS, p.16), wat ook al geen nieuw licht op de zaak werpt."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat rekrutering door de taliban in het algemeen vaak via de familie geschiedt, is immers een gegeven dat in het geheel niet kan verklaren waarom zij er *in casu* en *in concreto* voor zouden hebben geopteerd om verzoeker te rekruteren. Zoals blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen, kwam hij namelijk overduidelijk uit een overheidsgezin. Zijn moeder was werkzaam voor het Ministerie van onderwijs, zijn vader was toezichter aan de poort van een overheidsgebouw en verzoeker zelf werkte voor een overheidszender. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij zich absoluut niet kon vinden in het gedachtegoed van de taliban. Dat de taliban ervoor zouden hebben gekozen om te pogen een dermate uitgesproken regeringsgezin persoon te rekruteren en op deze wijze het risico zouden hebben genomen dat verzoekers neef zou worden ontmaskerd als lid van de taliban en dat hun plannen om een aanslag te plegen op een school zouden worden onthuld, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft zou niemand, dus ook de taliban niet, verwachten dat hij zich bij de taliban zou aansluiten.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder weet u maar weinig over R. (...), de persoon die u zou hebben opgeroepen een terreuraanslag te plegen. Nochtans gaat het over een neef, in tweede instantie, geconfronteerd met uw beperkte kennis over hem, heeft u het over "een stiefneef" (CGVS, p.16). Gevraagd wat R. (...) doet in het dagelijkse leven, antwoordt u dat niet te weten (CGVS, p.16). Of hij al langer actief was voor de Taliban, kan u ook al niet verduidelijken (CGVS, p.16). Evenmin heeft u enig idee of zijn vader, uw oom, ook iets met de Taliban te maken heeft (CGVS, p.17)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht hij namelijk te laten uitschijnen dat hij over zijn neef onvoldoende werd ondervraagd. Uit de voormelde passages in de notities van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weldegelijk terdege over zijn neef werd ondervraagd. Daarbij kon hij niet aangeven wat deze deed in het dagelijkse leven, bleek hij niet te weten hoelang deze reeds actief was voor de taliban en kon hij evenmin aangeven of diens vader, zijn oom, iets met de taliban te maken had. Tevens bleek hij in het geheel niets te weten over de eventuele activiteiten van zijn neef voor de taliban (administratief dossier, notities van het persoonlijk

onderhoud, p.16). Nochtans kon worden verwacht dat verzoeker zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Verder vormt het een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas dat verzoeker, die zou zijn aangespoord om mee te werken aan een aanslag in een school, enerzijds beweerde dat er in Kabul vaak aanslagen in scholen worden gepleegd doch anderzijds niet één voorbeeld van dergelijke aanslag kon geven (*ibid.*, p.16-17).

Verzoeker legde daarenboven incoherente verklaringen af omtrent zijn reactie op het verzoek van zijn neef. In de vragenlijst gaf hij aan: *“Omdat ik weigerde dit te doen werd ik bedreigd”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan dat hij op het verzoek van zijn neef niet reageerde. Geconfronteerd met zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen, kwam hij vervolgens niet verder dan een loutere ontkenning van deze verklaringen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.18).

Verzoeker legde bovendien manifest tegenstrijdige en uiterst vage verklaringen af over de bedreigingen die hij na het verzoek van zijn neef zou hebben ontvangen. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld:

“Zo stelt het CGVS verder ook vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de telefonische bedreigingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. Bij de DVZ beweerde u nog dat u al voor uw eerste bezoek aan de politie door R. (...) werd opgebeld. Na dit eerste bezoek zouden de telefonische dreigementen hebben aangehouden (vragenlijst d.d. 7 juli 2020, 3.5). Tijdens uw vrij relaas bij het CGVS zegt u het anders: pas na het eerste bezoek aan de politie, en nadat jullie samen naar het huis van R. (...) waren gegaan, werd u telefonisch bedreigd (CGVS, p.14). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u zoiets te hebben gezegd bij de DVZ, terwijl het gehoorverslag van de DVZ geen ruimte voor interpretatie laat. U ondertekende dat verslag trouwens voor akkoord. Bovendien zegt u vervolgens toch dat R. (...) u al opbelde alvorens u een eerste keer naar de politie stapte, om daar al onmiddellijk op terug te komen als u beweert dat u pas na de arrestatie en de vrijlating van de vader van R. (...) voor het eerst met telefonische bedreigingen te maken kreeg (CGVS, p.19). Dat u het zelf allemaal niet goed meer lijkt te weten, moge duidelijk zijn. Gevraagd hoeveel dreig telefoons u zo kreeg, overtuigt uw antwoord overigens allerm minst: u meent dat het er “twee, drie of vier” waren (CGVS, p.19), wat weinig precies is. Dergelijk vaag en bijwijlen tegenstrijdig relaas bevestigt de bedrieglijkheid van uw verklaringen.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Verzoeker bleek daarenboven in het geheel niet op de hoogte te zijn van de inhoud van de dreigbrief die aan hem zou zijn voorgelezen door de politiecommandant en die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn relaas. Hij wist niet wie deze brief had geschreven, wist niet wat er aan hem werd verweten en bleek niet op de hoogte van wat er in deze brief stond (*ibid.*, p.17). Dat verzoeker zich aldus klaarblijkelijk niet eens de moeite heeft getroost teneinde zich te informeren omtrent de inhoud van de dreigbrief die hij zelf bijbrengt ter adstruatie van zijn verzoek, getuig van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet kennelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig interesse toont in het onderzoek dat de politie van Kabul zou hebben gevoerd naar uw neef R. (...) en naar de zogezegde ontvoering van uw vader. De politie zou de dreigbrief van de Taliban in beslag hebben genomen, waarbij men u zou hebben verzekerd dat ze de zaak verder zou worden onderzocht. Men zou de brief gebruiken als bewijs tegen uw neef, men sprak ook over de arrestatie van uw neef (CGVS, p.14). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u nadien nooit meer contact met de politie heeft opgenomen. U informeerde niet naar een stand van zaken, uit uw relaas blijkt niet dat u in de jaren die volgden ooit naar een stand van zaken vroeg. Wat betreft de zogezegde ontvoering van uw vader, kort na uw eigen vertrek uit Afghanistan, lijkt dergelijke desinteresse in een eventueel onderzoek van de politie nog onwaarschijnlijker. Zelf ondernam u niets om deze verdwijningszaak op te volgen (CGVS, p.5), u denkt dat de familie van uw moeder dit wel opvolgt, maar daar heeft u dan weer geen informatie over (CGVS, p.5). U argumenteert dat het telefoon- en internetverkeer met uw thuisland soms moeizaam verloopt, wat niet overtuigt. Immers kan bezwaarlijk worden gesteld dat uw familie in een geïsoleerde regio verblijft. Nogmaals gevraagd wat uw familie dan heeft ondernomen om uw vader terug te vinden, zegt u dat uw moeder aangifte ging doen van de verdwijning, dat uw moeder en oom “alleen dat” gedaan hebben (CGVS, p.5). Het is niet

geloofwaardig dat u en uw familie geen pogingen zouden hebben ondernomen om meer aandacht te vragen voor deze ontvoeringszaak.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij de politie, onder meer omwille van de corruptie in Afghanistan en mogelijke banden met de taliban, niet zou vertrouwen, kan te dezen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst vermeldde hij dit niet wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over de redenen waarom hij zich omtrent het voorgaande niet nader informeerde. Verzoeker en diens familie beriepen zich bovendien zelf weldegelijk en meermaals op de politie. Bovendien bleek daarbij dat de politie hun situatie ernstig nam en hieraan weldegelijk gevolg gaf, hetgeen er toe zou hebben geleid dat verzoekers neef en diens familie zouden zijn verdwenen of ondergedoken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6). Gelet op deze verklaringen, mocht van verzoeker weldegelijk worden verwacht dat hij zich ook vanuit België en via zijn familie verder zou hebben geïnformeerd omtrent het verdere verloop van het politieonderzoek jegens zijn neef en in het kader van de beweerde ontvoering van zijn vader. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat hij de vermeende ontvoering van zijn vader bij de DVZ niet eens vermeldde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien stelt het CGVS samen met u vast dat u van de ontvoering van uw vader geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de DVZ (CGVS, p.6, 7), wat er eveneens lijkt op te wijzen dat van dergelijk incident geen sprake is. Immers ziet het CGVS niet in waarom u dergelijke belangrijk element niet ter sprake zou brengen. Nochtans wist u al in Turkije van zijn verdwijning (CGVS p. 5).”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake het gehoor bij de DVZ, voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen, is verzoekers verwijzing naar informatie over de algemene situatie in Afghanistan voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar

op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse

(diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij aanhaalt en citeert, ligt immers geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder.

Ook uit de door verzoeker geciteerde informatie, met name het door hem aangehaalde rapport van EASO van september 2020, blijkt immers dat het district en de hoofdstad Kabul onder controle staan van de Afghaanse autoriteiten. De stad is stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Voorts blijkt uit de door verzoeker aangereikte informatie dat de stad Kabul een bevolking heeft van ruw geschat 3,5 tot 6,5 miljoen inwoners. In 2019 vielen er in de gehele provincie 1563 burgerslachtoffers (261 doden en 1302 gewonden), hetgeen overeenkomt met een daling van 16% ten opzichte van een jaar eerder. Volgens UNAMA vielen er in de eerste helft van 2020 in de gehele provincie Kabul 338 burgerslachtoffers. Volgens RUSF vielen er in de provincie in het eerste kwart van 2020 208 burgerslachtoffers en in het tweede kwart van 2020 204 burgerslachtoffers. Het aantal burgerslachtoffers als gevolg van het geweld is in verhouding tot het totale bevolkingsaantal aldus relatief beperkt.

In de periode van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 werden er in de gehele provincie 339 gewelddadige incidenten geregistreerd. 142 daarvan vonden plaats in het district Kabul, waarvan de hoofdstad deel uitmaakt. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan daarbij toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Het aantal "high profile"

zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen in Kabul is de laatste jaren omwille van de inspanningen, succesvolle interventies en verhoogde veiligheidsmaatregelen vanwege de in de stad aanwezige ordetroepen gedaald. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad “*targeted killings*”, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Er werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Het aantal slachtoffers ten gevolge van sektarisch en religieus gemotiveerd geweld is in de stad eveneens gevoelig gedaald. Wel is er een toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering). Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, nauwelijks voorkomen in de stad.

De impact van het beschreven geweld is daarenboven kennelijk niet van zulke aard dat het de inwoners van de stad ertoe dwingt of aanzet om hun woonplaats te verlaten. Uit informatie van UNOCHA blijkt in dit kader dat er tussen 1 maart 2019 en 30 juni 2020 vanuit Kabul geen aan het conflict gerelateerde verplaatsingen van de bevolking werden gerapporteerd. Daarenboven blijkt Kabul-stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies en districten ontvluchten. Zo ontving de stad in de voormelde periode 4062 IDP's.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Kabul complex is en zich aldaar met enige regelmaat geweld voordoet, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van ‘*open combat*’ of van hevige of ononderbroken gevechten. Op grond van het geheel van de voorliggende informatie, is de Raad van oordeel dat er in Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Betreffende de op 8 maart 2021 bijgebracht – overigens niet vertaalde – kopie van de taskara is de Raad van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

Aangaande het attest van de psychotherapeut A. Umutoni van 8 maart 2021, neergelegd ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat hierin enkel wordt geattesteerd dat verzoeker sedert november 2020 psychisch wordt begeleid en dat hij in het kader van post traumatische stress gaten in het geheugen heeft en angsten vertoont, dit onder meer ingevolge de zware mishandelingen die hij ondergaan heeft in zijn land van herkomst en de martelingen. De Raad bemerkt evenwel dat dit attest geen uitgebreide en sluitende analyse bevat waarop de diagnose steunt, laat staan enige informatie met betrekking tot de ernst of draagwijdte van deze diagnose. Nergens wordt in dit attest aangegeven dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij de verschillende gehoren in de loop van zijn procedure internationale bescherming zou volbrengen. Evenmin wordt hierin aangegeven dat daarbij van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht en hij in de absolute onmogelijkheid zou verkeren coherente en consistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die hij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt. Bovendien ontgaat het de Raad volledig hoe een psychotherapeut met stellige zekerheid kan poneren dat de beweerde gaten in het geheugen en *idem dito* angsten het gevolg zijn van de in het land van herkomst ondergane mishandelingen en martelingen daar kan worden aangenomen dat deze therapeut niet aanwezig was bij deze voorgehouden gebeurtenissen en hier derhalve niet kan van getuigen. Voormeld attest doet dan ook niet de minste afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT